

Arrest

nr. 128 096 van 18 augustus 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat A. PIROTTE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is, en er in verzoekers provincie van herkomst Punjab actueel voor burgers geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde o.a. vast dat verzoeker uiterst vage, incoherente en onderling tegenstrijdige verklaringen aflegde, de door hem neergelegde FIR en het medisch attest zijn relaas totaal niet ondersteunen, en hij geen enkel (begin van) bewijs neerlegt met betrekking tot zijn identiteit.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige en concrete poging, doch beperkt zich louter tot het herhalen van en volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, en het formuleren van gekunstelde post factum-verklaringen en algemene en niet of weinig ernstige beweringen en kritiek. Betreffende verzoekers huidige algemene uitleg dat hij "geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid op het verhoor en hij toen verklaarde dat hij bij het invullen van de vragenlijst eigenlijk bedoelde dat hij wel naar de politie ging maar dat de politie weigerde een klacht (FIR) tegen de broers van zijn vriendin te acteren omdat de familie zeer invloedrijk is en hun invloed reikt tot de politie en plaatselijke besturen" en dat er "daarom (...) niet naar hem geluisterd" werd, wijst de Raad op hetgeen in de bestreden beslissing met betrekking tot die betreffende tegenstrijdigheid in zijn onderlinge verklaringen werd vastgesteld, met name: "Daarenboven blijkt uit uw eerdere verklaringen (Vragenlijst CGVS, vraag 5) dat u naar aanleiding van het schietincident niet naar de politie ging omdat de politie in zulke zaken niet optreedt en ze toch niet naar u zouden luisteren. Later verklaarde u daarentegen (gehoor CGVS, blz. 8-9) dat u wel degelijk naar de politie ging, dat u bij verschillende gelegenheden naar de politie stapte om uw problemen aan te kaarten maar dat u integendeel valselijk beschuldigd bent. Hiermee geconfronteerd antwoordde u ontwijkend door te stellen dat er ten tijde van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd of er een klacht (FIR) tegen haar broers is opgesteld, maar dat de politie toen de klacht weigerde te acteren (gehoor CGVS, blz. 9), hetgeen echter helemaal niet te verenigen valt met uw verklaringen zoals ze opgenomen zijn in bovenvermelde vragenlijst", een vaststelling welke door verzoeker, die het verslag van zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken zonder enige opmerking of kritiek (te formuleren) voor akkoord ondertekende waarmee hij uitdrukkelijk bevestigde dat de verklaringen die erin zijn opgenomen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen, niet wordt ontkracht of weerlegd. Verzoekers huidige algemene bewering dat hij "inderdaad voor de rechter diende te verschijnen. Er was een FIR opgesteld maar die betrof een gevecht in 2008 en had niets met het dossier van eiser te maken", druist in tegen zijn eerdere verklaring aan de commissaris-generaal nooit ergens officieel van beschuldigd of verdacht te zijn geweest. Verzoeker geeft aldus meerdere tegenstrijdige versies omtrent het feit of er al dan niet een rechtszaak tegen hem zou lopen. De Raad wijst erop dat, wat de overige vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen betreft, het louter herhalen van en volharden in één versie van de feiten de in de bestreden beslissing gedane tegenstrijdigheden en incoherenties niet opheft. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt de verschillende vastgestelde manifeste tegenstrijdigheden en hij biedt er geen aannemelijke verklaring voor. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Verzoekers relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat hier evenwel om een uiterst lokaal conflict. Uit diezelfde informatie blijkt niet dat, ofschoon de regio af te rekenen heeft met zelfmoordaanslagen, targeted killings en sektarisch geweld, de situatie in de geboortestreek van verzoeker, met name de provincie Punjab, van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen (concrete) elementen bij die deze vaststelling weerleggen.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 23 juni 2014, voert verzoekende partij aan dat zij enkele elementen wilde toevoegen aan haar relaas en daarom gevraagd heeft om te worden gehoord. Zij verbaast er zich over dat zij 2 interviews heeft gehad die goed schenen te zijn en dan plots een negatieve beslissing. Verzoekende partij besluit dat zij wel degelijk ernstige problemen kent in haar land van herkomst.

1.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen wezenlijke elementen bijbrengt die de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking van 23 juni 2014 opgenomen grond weerleggen. De Raad wijst er op dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Het is niet omdat volgens verzoekende partij haar twee interviews voor het Commissariaat-generaal probleemloos verliepen, dat er gronden aanwezig zijn die een erkenning van de vluchtelingenstatus en een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigen. *In casu* werd vastgesteld dat verzoekende partij uiterst vage, incoherente en onderling tegenstrijdige verklaringen aflegde, de door haar neergelegde FIR en het medisch attest haar relaas totaal niet ondersteunen, en zij geen enkel (begin van) bewijs neerlegt met betrekking tot haar identiteit. Verzoekende partij brengt ook ter terechtzitting geen concrete elementen bij die deze vaststelling weerlegt. Zij beperkt zich immers louter tot het volharden in haar asielrelaas. Dergelijk verweer acht de

Raad niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing en de in de beschikking opgenomen grond, te ontkrachten.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien augustus tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS